

РЕШЕНИЕ

№ 168

гр. Варна, 20.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ ГО, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Невин Р. Шакирова

Членове: Николай Св. С.
мл.с. Виляна Н. Михалева

при участието на секретаря Г. Г. Славова
като разгледа докладваното от Николай Св. С. Въззивно гражданско дело № 20213100502293 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.463 и сл. от ГПК.

Образувано е по е жалба вх. №16279/19.07.2021г. на И. К. З., ЕГН*****, като длъжник по изп. дело, срещу постановление за разпределение от 19.05.2021г. на постъпилата по изп. дело №2018/895040/2373 на ЧСИ при ВОС Л.Ст., в размер на **3730.10лв.**

В жалбата се сочи, че разпределението на сумата е незаконосъобразно и като неправилно. Твърди се неяснота на методиката и начина на изчисляване на процентите на взыскателите. Поддържа се сумите за „Топлофикация Разград“ ЕАД по т.1 да съставляват едно вземане, но за част от които са били издадени два броя изп. листи. А разноските по т.1 от 549.40 лева вече били предмет на предходно разпределение. Сумата от 132лв. не била предварително заплатена от взыскателя, отделно не била неправилно изчислена. Сумите от 264лв. по т.5 от ТТРЗЧСИ и 120 лева по т.11 ТТРЗЧСИ не са били дължими. Начислените такси по т.31 от ТТРЗЧСИ не са били предплатени авансово, няма и основание, по което да се начисляват разноски за „е-справка“. Оспорва част от вземанията на „Топлофикация Разград“ ЕАД във връзка с предявен иск по чл.439 от ГПК. Аналогично оспорва изцяло вземанията на В. С. с оглед предявен иск по чл.439 от ГПК и срещу нея;

отделно поради погасяването им по давност. Бланкетно оспорва отчислението на суми по разпределението по т.3 в полза на вискателя Д. С.. Твърди, че към 15.07.2021г. няма задължение към НАП в размер на 786.05лв. с оглед Решение от 11.06.2021г. по адм. д. №2156 за 2020г. на ВАДМС. За неправилно изчислена счита таксата от 390.99лв. с ДДС по чл.26 ТТРЗЧСИ, доколкото не е определена пропорционално за съответната събрана сума, предмет на разпределението. Възразява за неизготвена сметка по чл.79, ал.1 и ал.2 от ЗЧСИ, респ. невръчана на длъжника такава. Счита, че длъжникът не е дал повод за изготвяне и предявяване на разпределението и с оглед на това не дължи такса по т.13 от ТТРЗЧСИ. Поддържа в акта на ЧСИ по чл.460 от ГПК да са включени и такси по т. 4, т. 13 и т. 31 от ТТРЗЧСИ, които не са свързани с реализиране на изпълнителния способ, а тези по т.31 (заплащане на пощенски и куриерски услуги) не са реално доказани. Счита за неясно защо е прието за привилигирано вземането за сумата от 18лв. По същество моли за отмяна на разпределението и за съдебни разноси, което поддържа в о.с.з.

В законоустановения срок е постъпил отговор по жалбата единствено от „Топлофикация Разград“ АД. В него са изложени аргументи за неоснователност на жалбата и за правилност и законосъобразност на разпределението, които се поддържат с молба и в о.с.з.

Останалите вискатели – ТД на НАП – Варна, Д. И. С.а и В. С. С., не депозират отговор по жалбата.

Съдебният изпълнител представя мотивите си за обжалваните действия съгласно чл.436, ал. 3, изр.2 от ГПК. Счита жалбата за неоснователна, счита за правилно приложени правилата на чл.136 ЗЗД, а таксите по разпределението – за точно изчислени чрез аритметични сметки съобразно Тарифата.

При извършената служебна проверка съдът намира жалбата за **редовна и допустима**, тъй като е подадена в предвидения от закона срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване акт и съдържа изискуемите за нейната редовност реквизити, поради което следва да бъде разгледана.

За да се произнесе, съдът приема следното от **фактическа страна**:

Производство по настоящото изп. дело №2018/95040/2373 е образувано на 23.11.2018г., след изпращането на 22.11.2018г. по искане на вискателя по изп. д. №2017/9120400210 на ЧСИ Г. С. при Окръжен съд - Разград. Въпросното изп.дело е образувано на 27.03.2017г. по молба на „Топлофикация-Разград“ АД срещу И. К. З. по изп. лист №10066/27.01.2017г., издаден по гр. д. №10127/15г. на ВРС, въз основа на влезли в сила решения, с които И. З. е осъден да плати на „Топлофикация-Разград“ ЕАД суми за

главница за неплатена топлоенергия (3462.87лв.), мораторна лихва върху нея (701.54лв.) и законна лихва върху главницата от 24.02.2015г. до изплащането.

По реда на чл.456 от ГПК с постановление от 16.05.2017г. въз основа на удостоверение, издадено по изпълнително дело №20147620400769 по описа на ЧСИ Д.Др., е присъединено по изпълнително дело №20179120400210 и друго вземане на „Топлофикация-Разград“ ЕАД, а именно по изпълнително дело № 20147620400769 срещу И. З. въз основа на изпълнителен лист от 24.02.2014 г., издаден по ч. гр. д. №333/2012г. по описа на ВРС.

Впоследствие на осн. чл.458 ГПК държавата е присъединена въз основа на удостоверението на НАП от 30.03.2017г. по чл. 191, ал. 4 ДОПК, съгласно което публичните вземания към посочената дата възлизат на 1 886, 20 лв., от които главница- 1 812,14 лв. и лихви - 704,06 лв. От следващо удостоверение от 21.12.2017г. по чл. 191, ал. 4 ДОПК, е видно, че публичните вземания към посочената дата възлизат на 1 831, 27лв., от които главница-1512,14 лв. и лихви- 779, 13 лв.

Въз основата на представени четири изпълнителни листа, издадени по три дела, а именно по ч.гр. д. № 392/2015г. по описа на Районен съд – Разград, по гр. д. № 16259/2017г. по описа на Районен съд – Варна и по ч.гр.д. №333/2012г. по описа на Районен съд – гр. Разград, други и съответно описани в изп. листи вземания на „Топлофикация Разград“ ЕАД са присъединени по настоящото изп. дело №2018/95040/2373 на ЧСИ Л.Ст..

С решение № 379/21.07.2021г., постановено по гр. дело №348/2021г. на Районен съд – Разград е прието за установено в отношенията между страните, на осн. чл.439 ГПК, че вземането на „Топлофикация Разград“ ЕАД спрямо И. З. по изпълнителен лист по ч. гр. д. № 333/2012 г. по описа на Районен съд – Разград за сумата от 2299.75лева, ведно със законна лихва от 7.03.2012 г. до окончателното изплащане, сумата от 338.14 лева – обезщетение за забава за периода от 1.01.2010 г. до 1.02.2012 г. и сумата от 52.26 лева – разноси, е погасено по давност. Решението е потвърдено с Решение №160/22.11.2021г. по в.гр.д. №287/2021г. на Окръжен съд – Разград и е влязло в сила на 24.11.2021г. (л.216-219 от настоящото дело).

Въз основа на удостоверение по чл.456, ал.3 ГПК по изпълнително дело №20198950402895 на ЧСИ Л.Ст. е присъединено по изпълнително дело №20188950402373 вземането на В. С. С. въз основа на изпълнителен лист №642/21.10.2019г., издаден по НЧХД №1945/2016г. на ВРС, с който И. З. е осъден да заплати на С. сумата от 1 500 лв. По същия начин с удостоверение по чл.456, ал.3 ГПК по изпълнително дело №20198950402894 на ЧСИ Л.Ст. е присъединено към настоящото изп. дело вземане на В. С. срещу И. З. по изпълнителен лист № 655/24.10.2019г., издаден по НЧХД №1938/2016г. на ВРС за сумата от 2000лв., ведно със законна лихва до окончателното изплащане.

За отричане вземанията на В. С. по двата броя изп. листи е образувано гр. дело №11117/2021г. на ВРС с предмет искове по чл.439 от ГПК, предявени

от И. З.. С решение №441/23.02.2022г. по това дело на ВРС, потвърдено с решение, постановено по в. гр. д. №1402/2022г. на ВОС и влязло в сила на 24.01.2023г. (л.330-334 от настоящото дело) е прието за установено в отношенията между страните, че И. З. не дължи на В. С. С. сумата 2000 лева, представляваща разноски за адвокатски хонорар, ведно с лихвата до окончателното ѝ изплащане, присъдени по НЧХД №1938/2016г. на ВРС, както и сумата 1500 лв., представляваща разноски за адвокатски хонорар по НЧХД №1945/2016 г. на ВРС, за събирането на които са били образувани изп.д. №2894/2019г. и изп.д. №2895/2019г., присъединени към настоящото изп. дело №2373/2018г., всичките по описа на ЧСИ Л.Ст., като погасени чрез прихващане с насрещно вземане на И. З. в размер на 3500лева, като част от присъдени с Решение №88/19.04.2017 г. по в. т. д. № 84/2017г. на Апелативен съд – Варна съдебни разноски, придобито с договор за цесия от 3.01.2020г.

Въз основа на изпълнителен лист от 12.11.2018г., издаден по НЧХД № 1577/2016г. на Районен съд - София И. З. е осъден да заплати на Д. И. С. сумите от 2000 лв. и 5 лв. за издаване на изп. лист. Относно вземанията е образувано изпълнително дело №20193110403051 по описа на СИС при ВРС, което по искане на вискателя е изпратено за продължаване от ЧСИ Л. Станев и образувано под №20198950403000. След което на 06.12.2019г. е присъединено вече към настоящото изп. д. №2373/2018г на същия ЧСИ.

На длъжника И. З. е наложен заповор върху негови банкови сметки още от ЧСИ Деан Драганов по изп. д. №769/2013г., приложено към изп. дело №210/2017г. на ЧСИ Г. С., присъединени към настоящото дело, като от заповора по настоящото дело са постъпили суми в общ размер от 3730.10лв., което не е и спорно. Тази обща сума е предмет на оспореното разпределение.

В приложеното удостоверение от НАП №030372101768363/11.05.2021г. (л.373-4 от изп. д.) са отразени следните задължения на И. З.: 288.60лв. – главница по ДОО и 7.28лв. лихва върху нея; 156.00лв. – главница за здравно осигуряване и 3.92лв. лихва върху нея; 122.65лв. – главница за УПФ и 21.42лв. лихва върху нея;общо 146.18лв. по декларации образец №6 по ДОО, ЗО и УПФ, или общо 746.05лв. публични вземания; отделно и 40.00лв. – глоби.

С обжалваното постановление от 19.05.2021г. по изп. д. №2373/2018г. ЧСИ Л. Станев е разпределена усвоената сума от 3730.10лв., както следва:

- в полза на „Топлофикация Разград“ ЕАД – 1981.38лв, от които 18.00лв. по чл.136, ал.1, т.1 от ЗЗД и 1963.38лв. по чл.136, ал.3 ЗЗД;
- в полза на В. С. С. – 396.34лв. по чл.136, ал.3 ЗЗД;
- в полза на Д. С. – 211.56лв. по чл.136, ал.3 ЗЗД;
- в полза на НАП – Варна – 749.83лв., от които 746.05лв. по чл.136, ал.1, т.6 от ЗЗД и 3.78лв. по по чл.136, ал.3 ЗЗД;
- такси в полза на ЧСИ – 390.99лв. с ДДС, от които 354.99лв. с ДДС по т.26 от ТТР ЗЧСИ и 36.00лв. по т.13 от ТТР ЗЧСИ.

С молба от 18.08.2021г. от „Топлофикация Разград“ ЕАД е поискано връщане на изп. лист по ч.гр. д. № 392/2015г. на Районен съд – Разград, ведно с прекратяване на изпълнението по него (л.448 от делото). Вследствие молбата с разпореждане от 18.08.2021г. на ЧСИ принудителното изпълнение по изп. лист по ч.гр.д. № 392/2015г. на Районен съд – Разград е прекратено на осн. чл.433, ал.1, т.2 от ГПК, а титулът е върнат на кредитора.

От заключението по приетата първа по делото ССчЕ се изяснява, че задълженията към „Топлофикация Разград“ ЕАД по всички изпълнителни листи към датата на обжалваното разпределение – 19.05.2021г., възлиза на 15971.94 лева, от които по изп. лист № 10066 от 27.01.2017 г. – 5184.93 лева, по изп. лист № 8743 от 7.11.2018 г. – 305,90 лева, по изп. лист № 8919 от 13.11.2018 г. – 208,94 лева, по изп. лист от 24.02.2014 г. – 3917,81 лева. Експертът е изчислил, че заплатените авансови разноски от „Топлофикация Разград“ ЕАД след 20.12.2019 г. са 549,40 лева. Остатъкът на задълженията към В. С. към 19.05.2021 г. са в общ размер на 3271,82 лева, от които 1316, 63 лева по изп. лист № 642 от 21.10.2019 г. и 1955,19 лева по изп. лист № 655 от 24.10.2019 г. Посочил, е че В. С. е заплатила авансово разноски от 28.60 лева по ПКО № 3201 от 4.03.2021 г. По отношение на Д. С. е пояснил, че към 19.05.2021 г. са му дължими 1758.71 лева. Задължението към НАП е в размер на 786,05 лева, от които 746.05 лева осигуровки с привилегия по чл. 136, ал. 1, т. 6 ЗЗД и глоби – 40 лева. Предходно задължение към ЧСИ по т.26 ТТРЗЧСИ е заплатено на 9.02.2021г. и в размер на 815,70 лева. Общият размер на дълга към датата на разпределението възлиза на 21 210,52 лева. Експертът е изчислил, че след разпределението на 20.12.2019 г. от страна на „Топлофикация Разград“ ЕАД са заплатени разноски от 549.40 лева, а от В. С. – 28.60 лева. Посочил, че с привилегия са разноските на „Топлофикация Разград“ ЕАД от 18 лева, свързани с налагане на запора от ЧСИ Д.Др., а с привилегия по чл. 136, ал. 1 , т. 6 ЗЗД е вземането на НАП –Варна за осигуровки от 746,05 лева, както и таксите по т. 13 ТТРЗЧСИ от 36 лева, както и таксата по т. 26 ТТРЗЧСИ. Последната (с ДДС) е с разбивка по пера и размери (т.4 от заключението). Останалата сума от 2840.85 лева следва да бъде разпределена по следния начин: „Топлофикация Разград“ ЕАД – 2155.46 лева, В. С. – 442.04 лева, Д. С. – 237.61 лева и НАП – Варна – 5,40 лева. Разноски по т.1 от спорното разпределение от 19.05.2021г. не са били предмет на предходно разпределение по изп. дело.

Заключението по „допълнителна ССчЕ“ с вх. №21404/04.09.2023г. (л.339-347 от делото на ВОС) не се кредитира от съда, доколкото при изготвянето му не са изпълнени в цялост указанията на ВОС за подлежащите на изясняване обстоятелства, в резултат на което то е и идентично като краен резултат със заключението по първата ССчЕ.

От заключението допълнителната ССчЕ с вх. №1750/22.01.2024г. (л.412-419 от делото на ВОС), ценено от съда аналитично с оглед приетото по-долу в решението от правна страна, се изяснява следното: Задълженията на З. към „Топлофикация Разград“ ЕАД към датата на обжалваното разпределение –

19.05.2021г. са били както следва: по изп. лист №10066/27.01.2017г., по изп. лист №8743/07.11.2018г. и по изп. лист №8919/13.11.2018г. – общо 5699.77лв., а по изп. лист от 17.01.2017г. (с молбата за прекратяване на изпълнението по него от 18.08.2021г.) – 6354.36лв. Заплатените от „Топлофикация Разград“ ЕАД след 20.12.2019г. (след предходното разпределение) такси са отразени по видове и по начин на плащане и сумарно възлизат на 549.40лв. Те не са били обект на предходното разпределение. Отразен е размерът и на задълженията към В. С., без съобразяване на установената им с исковите по чл.439 от ГПК недължимост. Задълженията към Д. С. са възлизали към разпределението от 19.05.2021г. на 1758.71лв. Повторени са задълженията към НАП в размер на 786.05лв., от които 746.05лв. осигуровки с привилегия по чл. 136, ал.1, т.6 ЗЗД и глоби 40лв., които данни съответстват на вписаните в удостоверение от НАП №030372101768363/11.05.2021г. (л.373-4 от изп. дело). Към момента на делото (към 22.01.2024г.) задълженията към „Топлофикация Разград“ ЕАД са 2573.59лв. по трите изп. листа - един по гр.д. №10127/2015г. и два по гр.д. №16259/2017г. (по данните от ЧСИ), а с платени авансово разноски след 20.19.2019г. – 3367.99лв. (по справка от самия взискател). Вземанията на Д. С. са вписани непроменени. Задълженията към НАП са 1012.22лв. към момента (по справка от НАП). Представени са варианти за изчисляване на таксите по т.26 (с и без отчитане на изявление за прихващане от И. З., съответно по методика на ЧСИ и по методика на З., на база на актуалните посочени (по справки на взискателите и ЧСИ) размери на дълговете.

По съществото на жалбата, като взе предвид изложените в нея доводи и оплаквания, събраните по делото доказателства и приложимата нормативна за случая регламентация, съдът достигна до следните **правни изводи**:

Разпределението по чл.460 от ГПК е акт на съдебния изпълнител, с който той определя кои вземания подлежат на удовлетворяване, какъв е редът за удовлетворяването им и каква сума се полага за пълното или за частичното изплащане на всяко от тях. Редът за удовлетворяване на вземанията се определя съобразно реда на привилегиите по чл.136 от ЗЗД, а степента на удовлетворяването им – от правилото за съразмерно удовлетворяване на вземания с еднакъв ред (ал.3 на чл.136 от ЗЗД). По тези показатели съдът дължи и проверка за законосъобразност на разпределението при подадена от страна по изпълнителното дело жалба срещу него. Затова и жалбата срещу акт на СИ по чл.460 от ГПК може да се основава на доводи относно: 1) неправилно приложение на нормите за привилегиите и реда на удовлетворяване, който следва от тях; 2) неправилно приложение на чл.76 от ЗЗД; 3) неправилно прилагане на чл.136, ал.3 от ЗЗД относно съразмерността на удовлетворяване; 4) грешка в пресмятането на сумите. Тъй като разпоредбата на чл.463 от ГПК препраща към правилата на чл.274-8 от ГПК, то в производството по обжалване на разпределение се прилагат общите правила на въззивното производство. В този смисъл окръжният съд не

действия като контролно-отменителна инстанция, а като въззивна такава, с оглед на което при преценка за основателност следва да реши въпроса по същество. Само в случаите, при които липсва достатъчна конкретизация на вземанията, включени в разпределението, съдът след като го отмени следва да върне делото на СИ за изготвяне на ново разпределение. По правило жалбата има суспензивен ефект спрямо цялото разпределение, тъй като сумата от осъществения принудителен способ е единна. Същевременно на осн. чл.6, ал.2 ГПК и предвидения с него принцип на диспозитивното начало, тълкуван съвместно с чл. 278, ал.4 от ГПК, жалбата определя и предмета на сезиране на съда и по този начин обхваща на дължимата за конкретния случай проверка за законосъобразност. При последната се запазват общите забрани за влошаване на положението на жалбоподателя и за защита на чужди права, освен при жалба и от други легитимирани страни или ако увеличаването на вземането на необжалвал взыскател не е необходима законна последица от основателността на подадената жалба от друг такъв или от длъжника.

Както се посочи подлежащите на разглеждане доводи срещу извършено от СИ разпределение касаят нарушения на разпоредбите за привилегиите по чл.136, ал.1 от ЗДД; неспазване на правилата на чл.76 от ЗЗД; нарушения на принципа на за съразмерност при удовлетворяването по чл.136, ал.3 от ЗЗД; или грешка при пресмятането на сумите. Процесуалната регламентация на производството по чл.463 ГПК цели изготвянето на разпределението и неговото влизане в сила да бъдат възможно по-близки едно до друго, за да се гарантира правото на взыскателите да бъдат удовлетворени в кратки срокове, както и да се възпрепятстват последващите промени в размера на дълга (увеличаване с продължаващи лихви и/или с присъединяване на нови вземания, редуциране с плащания и други) или в кръга на взыскателите, до стабилизиране на акта по чл.460 ГПК. В тази връзка са законовите срокове за обжалване, препращащите норми, задължението на окръжния съд да се произнесе по същество чрез изготвяне на коригирано разпределение при нарушения и двуинстанционния контрол. По тези причини дължимата проверка на горните групи показатели за законосъобразност, съобразно въведените чрез жалбата оплаквания, следва да се осъществи към момента на самото разпределение. В случай обаче, че в хода на администриране или на разглеждане на подадената до съда жалба настъпят нови обстоятелства, относими към кръга на правоимащите или към размерите на вземанията им (така и на съразмерността) към датата на самото разпределение, на които жалбоподателят се е позовал в срока по чл.462, ал.2 от ГПК, то по арг. от чл.235, ал.3 от ГПК същите следва да бъдат взети предвид от съда при решаване на делото. Типичен пример за такива обстоятелства са междувременно влезлите в сила решения по искове по чл.439 от ГПК, с които е изцяло или частично отречено правото на участващ(и) в разпределението взыскател(и) да събират вземанията им към длъжника или части от тях по принудителен ред (исковете имат установително действие между страните по принцип, а не занапред, както при осъдителни или конститутивни такива);

други такива примери са съдебни актове, с които по реда на проведен институционния контрол е отменено разпореждането за издаване на изпълнителен лист по допуснато или предвидено в закона предварително изпълнение, който титул е включен в предмета на изпълнителното дело и разпределението; действия на вискателя по десезиране на СИ за събиране на негово предявено вземане, и други. Различно обаче е положението относно междувременно възникнали напълно нови юридически факти или състави, имащи за последица последваща (след разпределението) промяна в легитимирания кредитори и/или обема или реда на вземанията им, като например: новонатрупани лихви до влизане в сила на решението по чл.463 от ГПК; следващи погасявания на задължения; нови присъединени вземания или кредитори, и други). Доколкото последните нямат отношение към обстоятелствата към момента на акта на СИ по чл.460 от ГПК те не могат да бъдат основание за незаконност на същия, а следва да бъдат последващо съобразени от СИ след връщане на делото за продължаване на съдопроизводството. Ако би било обратното, за всеки вискател би възникнал интерес да обжалва извършено разпределение по само доводи за натрупани след него (до жалбата или до решението на съда) лихви, което би означавало незаконосъобразност на практически всеки акт по чл.460 от ГПК, натрупване на нови и нови вземания и в крайна сметка би довело до невъзможност да бъде приключено изпълнението, което не е нито смисъла, нито целта на правната регламентация на производството по реда на чл.463 и сл. от ГПК и затова не може да се сподели. Ето защо натрупани след разпределението лихви, както и извършени след него погасявания не се вземат предвид при съдебния контрол за законосъобразност по реда на чл.463 ГПК. В подвържение на последното е и липсата на такива доводи в жалбата, подадена в срока по чл.462, ал.2 ГПК.

При така приетата от настоящия състав принципна постановка следва в настоящия случай на първо място да се съобразят двете влезли в сила, в хода на разглеждане на настоящото дело, решения по чл.439 от ГПК, а именно: С решение №441/23.02.2022г. по гр. дело №11117/2021г. на ВРС, потвърдено с решение по в.гр.д. №1402/2022г. на ВОС и влязло в сила на 24.01.2023г., е прието за установено в отношенията между страните на осн. чл.439 от ГПК, че И. К. З. не дължи на В. С. С. сумата 2000 лева, представляваща разноси за адвокатски хонорар, ведно с лихвата до окончателното ѝ изплащане, присъдени по НЧХД №1938/2016г. на ВРС, както и сумата 1500 лв., представляваща разноси за адвокатски хонорар по НЧХД №1945/2016 г. на ВРС, като погасени чрез прихващане с насрещно вземане на И. З. в размер на 3500лева, съответно описано. При това положение и след като това са всички вземания на В. С., предмет на събиране по настоящото изп. дело №2373/2018г., то отричането им със СПН резултира в загуба на качеството вискател по делото на С.. Поради което на нея не се следват никакви отчисления при процесното разпределение, в това число и за разноси по изпълнителното производство.

С друго съдебно решение – №379/21.07.2021г. по гр. дело №348/2021г. на Районен съд – Разград, потвърдено с Решение №160/22.11.2021г. по в.гр.д. №287/2021г. на Окръжен съд – Разград и влязло в сила на 22.11.2021г., е прието за установено между страните, на осн. чл.439 от ГПК, че вземането на „Топлофикация Разград“ ЕАД спрямо И. З. по изпълнителен лист по ч. гр. д. №333/2012г. по описа на Районен съд – Разград за сумата 2299.75лева, ведно със законна лихва от 7.03.2012 г. до окончателното изплащане, сумата от 338.14 лева – обезщетение за забава за периода от 1.01.2010 г. до 1.02.2012 г. и сумата от 52.26 лева – разноски, е погасено по давност и не подлежи на принудително изпълнение. С оглед на това и на приетото по-горе от състава на ВОС, вземанията по изп. лист по ч.гр.д. №333/2012г. на Районен съд – Разград също следва да бъдат изключени от обхвата на оспореното разпределение, а доводите в този смисъл са основателни.

Относно на задълженията на И. З. към „Топлофикация Разград“ ЕАД по изп. лист по ч.гр.д. № 392/2015г. на Районен съд – Разград е видно от материалите по изп. дело, че с молба от 18.08.2021г. е поискано от вискателя връщане на въпросния изп.лист и прекратяване на изпълнението по него (л.448 от делото); молбата е уважена, като с разпореждане от 18.08.2021г. на ЧСИ принудителното изпълнение по изп. лист по ч.гр.д. № 392/2015г. е прекратено на осн. чл.433, ал.1, т.2 ГПК, а титулт е върнат на кредитора (л.451 от делото). Хипотезата на чл.433, ал.1, т.2 ГПК е сходна с тази на чл.232 от ГПК, като и при двете след изричното десезиране на съда или съдебния изпълнител от активно процесуално легитимираната страна производството по делото се прекратява, като ищецът (вискателят) запазват правото си да предявят искането за защита отново, а действията по прекратеното дело не се запазват (постановеното от първоинстанционния съд решение се обезсилва при оттеглянето на иска след решението или пред въззивния съд). Като резултат от отпадането на началното сезиране на решаващия орган се прекратява изобщо (а не само занапред) производството (по принудително изпълнение на съответното вземане). И тъй като това се случва при обжалвано и невлязло в сила разпределение, преди проверката му за законосъобразност, действието на разпореждане с предмета на изп. дело следва да се зачете в производството по чл.463 от ГПК, с оглед и на доводите в жалбата. По тези причини настоящият състав преценява, че и сумите по ч.гр.д. № 392/2015г. на Районен съд – Разград следва да отпаднат от обхвата на дължимите се за погасяване чрез процесното разпределение.

От горното следва, че вземанията на „Топлофикация Разград“ ЕАД към датата на оспореното разпределение от 19.05.2021 и попадащи в обхвата му са били тези по по изп. лист №10066/27.01.2017г., по изп. лист №8743/07.11.2018г. и по изп. лист №8919/13.11.2018г., в общ размер на 5699.77лв.

По отношение на оплакванията срещу включените авансови разноски на „Топлофикация Разград“ ЕАД следва на първо място да се посочи, че видно от всички ССЧЕ по делото и от приложенияте по изп. дело счетоводни

документи и сметки, таксите са заплатени от взыскателя, при това след дата 20.12.2019г. (след предходното разпределение). Изрично е заключението и на първата и на допълнителната ССчЕ, че те не са били обект на предходното разпределение. Поради което и оплакванията за незаплащане или повторно включване са без основание. Друг е въпросът, че съгласно чл.79, ал.2 от ГПК дори когато таксите по изпълнението не са внесени от взыскателя, те се събират от длъжника. Не се споделят от съда и доводите за липсата на мотивировка за начисляването им (по т.3, т.4, т.5, т.9 и т.31), защото същите са обусловени от осъществяването по изп. дело действия и предвидени в ТТРЗЧСИ действия. Тъй като дейностите, относими към съответните такси, са насочени към подготовка или опосредяване на принудителното изпълнение по надлежно образувано и висящо изп. дело, а отделните суми съответстват на предвидените в т.1, т.3, т.4, т.5, т.9 и т.31 от ТТРЗЧСИ размери, то СИ не дължи друга „мотивировка“, а възлагането им в тежест на длъжника е законосъобразно. Не така обаче стои въпросът по отношение на двете такси по т.11 от ТТРЗЧСИ в общо размер на 120.00лв. с ДДС. Доколкото в случая те са начислени за присъединяването на други вземания на първоначалния взыскател (таб. 2 от допълнителната ССчЕ), а не за присъединяване на нови взыскатели, както повелява т.11 от ТТРЗЧСИ, то тези такси не следва да бъдат възлагани в тежест на длъжника, доводите за което се споделят от съда. Освен обсъдените такси в полза на „Топлофикация Разград“ ЕАД се следва още и тази от 18лв., свързана с налагането на запора, послужил за усвояване на сумата от 3730.10лв., предмет на разпределението. Или в обобщение на „Топлофикация Разград“ ЕАД са били дължими към дата 19.05.2021г. общо 429.40лв. (549.40лв.-120лв.), както и отделно още 18.00лв. за наложения запор на сметки.

Таксата по т.26 от ТТРЗЧСИ съставлява форма на възнаграждение на СИ за усвояване на средства от патримониума на длъжника като резултат от провежданото срещу него принудително изпълнение и съгласно заб.1 към т.26 от Тарифата се събира върху събраната частична сума, в размерите, посочени в б. „а“ до „е“ от Тарифата. В случая към датата на разпределението е усвоена сумата от общо 3730.10лв., поради което изчисленият съобразно б. „в“ размер на таксата с ДДС попада в рамките (не надвишава) определените от ЧСИ и от ССчЕ 354.99лв., противно на оплакванията за обратното. Хипотетична липса на сметка, в този смисъл, не опорочава законността на начислението. На общо основание се следва начисляване на ДДС, поради което общите възражения и срещу това не се споделят. Таксата по т.13 от ТТРЗЧСИ също е дължима за изготвянето и предявяването на обжалваното разпределение, а възражението, че длъжникът не бил дал повод за него е напълно несъстоятелно, след като той е причината за самото принудително изпълнение и не е платил доброволно в срока за това; коректен е и размерът от 36лв. с ДДС съобразно Тарифата.

Относно вземанията на НАП заключенията по приетите ССчЕ съвпадат с данните от удостоверението от НАП с №030372101768363/11.05.2021г.

(л.373-4 от изп. дело) за следните задължения на И. З.: 288.60лв. – главница по ДОО и 7.28лв. лихва върху нея; 156.00лв. – главница за здравно осигуряване и 3.92лв. лихва върху нея; 122.65лв. – главница за УПФ и 21.42лв. лихва върху нея; общо 146.18лв. по декларация образец №6 по ДОО, ЗО и УПФ; или общо 746.05лв. публични вземания и отделно 40.00лв. – глоби. Касае се за вписани в официален удостоверятелен документ, издаден само дни преди обжалваното разпределение публични вземания, поради което и при липса на доказателства, оборващи дължимостта им, те следва да се зачетат. Недоказан въз основа на материалите по делото е доводът, че вписаните в удостоверението дългове са отречени изцяло с влязло в сила решение на ВАДМС. А невписването в акта по чл.460 от ГПК на точния изходящ номер на удостоверението не съставлява отменително основание, поради липсата на законово изискване за това.

Оспорването на отчислението на суми по разпределението в полза на вискателя Д. С. е изцяло бланкетно, отделно не е подкрепено и с доказателства, с оглед на което не може да бъде споделено. Тук, а и изобщо за производството следва да се отбележи, че съдебният изпълнител не дължи и не може да извършва преценка на изявления за извънсъдебни прихващания на длъжника, а е длъжен да зачете единствено съдебно признати такива (каквито в случая има само срещу вземанията на В. С.). Поради което като подлежащ на погасяване дълг на И. З. към Д. С. към момента на разпределението 19.05.2021г., коректно е взета предвид сумата 1758.71лв.

От горното следва, че кръгът на правоимащите вискатели и вземанията им към датата на обжалваното разпределение е както следва:

- такси от общо 390.99лв. с ДДС, от които 354.99лв. с ДДС по т.26 от ТТР ЗЧСИ и 36.00лв. по т.13 от ТТР ЗЧСИ.

- в полза на „Топлофикация Разград“ ЕАД – общо 5699.77лв. (по трите изп. листа) и общо 429.40лв. такси по изпълнението или общо 6 129.17лв., както и отделно още 18.00лв. за наложен заповест на сметки, от който е усвоена сумата за разпределението;

- в полза на НАП – Варна – общо 746.05лв. публични вземания и отделно 40.00лв. за глоби;

- в полза на Д. С. - 1758.71лв. остатък по изп. лист.

На база така очертанния кръг на правоимащите и размера и основанието на вземанията им следва да се приложат правилата на чл.136, ал.1 от ЗЗД за правото на предпочитателно удовлетворяване, както следва:

В специалния първи ред на привилегиите (т.1) следва да бъдат включени пропорционална такса по т.26 от Тарифата в размер на 354.99лв. с ДДС и тази по т.13 от Тарифата в размер на 36лв. с ДДС, необходима с оглед обезпечаване на процедурата по разпределението. Срещу привилегирования характер на тези суми няма и никакви релевиращи с жалбата възражения. Със същата привилегия се ползва и таксата за „Топлофикация Разград“ ЕАД от

18.00лв. за наложен запор на сметки, от който е усвоена сумата за разпределението. Възраженията срещу последната са единствените в жалбата досежно привилегиите, но не се споделят. Таксата е правилно изчислена по т.9 от Тарифата и е пряко свързана с осъществяването на конкретния изпълнителен способ, чрез който е получена подлежащата на разпределение сума, поради което се ползва с привилегията по чл.136, ал.1, т.1 от ЗЗД *(така т.3 от ТР №2/2022г. по тълк. дело №2/2021г. на ОСГТК на ВКС)*. Вземанията се удовлетворяват изцяло.

Следващият приложим за случая е ред шести на привилегиите (по т.6) за вземанията на държавата чрез НАП, в размерите съобразно удостоверението и ССЧЕ, а именно сумата общо 746.05лв. публични вземания (без глоби). Сумата се удовлетворява изцяло.

След изчерпване реда на привилегированите вземания по чл.136, ал.1, т.1-6 от ЗЗД при спазване на реда на удовлетворяването им и отделяне на сума в пълен размер за тях, остатъкът от 2 575.06лв. следва да бъде разпределен между останалите кредитори за останалите им вземанията съобразно принципа за съразмерност, заложен в чл.136, ал.3 ЗЗД. В основата му е съотношението между неудовлетворената все още част от вземането на всеки вискател към общия сбор на всички такива вземания, с което се съизмерява и квотата му от остатъчната за разпределяне сума. Кое в случая след служебно извършено от съда пресмятане, резултира в следното:

- за „Топлофикация Разград“ ЕАД – непогасено вземане от 6 129.17лв. спрямо сбора от всички други такива 7 927.88лв. по остатъка за разпределение, тоест резултат от 1990.82лв. за получаване;

- за Д. С. – непогасено вземане от 1 758.71лв. спрямо сбора от всички други такива 7 927.88лв. по остатъка за разпределение, тоест резултат от 571.25лв. за получаване;

- за НАП – непогасено вземане от 40.00лв. (за глоби) към сбора от всички други такива 7 927.88лв. по остатъка за разпределение, с резултат от 12.99лв. за получаване,

при които суми следва да се разпредели останалата усвоена такава.

Разноски в настоящото производство не се дължат, тъй като е с предмет законосъобразност на извършено от съдебен изпълнител разпределение, а не спор относно накърнено материално право, при което с оглед резултата да се разпределя отговорността за разноски. Производството на следващо място не е свързано и с процесуалното поведение на насрещната страна, за да поняся тя тежестта за разноски по делото. За извършените разноски в производство по жалба по чл.463 ГПК правоимащата страна разполага с евентуална възможност по чл.74 от ЗЧСИ при наличие и на другите предпоставки на закона *(в същия смисъл са и Решение №639/29.05.2023г. на ВОС по в.гр.д. №829/2023г.; Решение №1480/22.11.2022г. на ВОС по в.гр.д. №582/2022г.; Решение №263289 от 9.11.2022г. на СГС по в.гр.д. №16320/2019г.; Решение №656/29.03.2022г. на СГС по в.гр.д. №2089/2022г.; и други)*.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалбата на И. К. З., ЕГН*****, постановление за разпределение от 19.05.2021г. на постъпилата по изп. дело №2018/895040/2373 на ЧСИ при ВОС Л.Ст., сума от **3730.10лв.**,

като вместо него РАЗПРЕДЕЛЯ сумата от **3730.10лв.** както следва:

1/ по реда на привилегиите по чл.136, ал.1, **т.1** от ЗЗД:

- на „Топлофикация Разград“ ЕАД – такса от **18.00лв.** за наложен запор на сметки, от който е усвоена сумата за разпределението;

- на ЧСИ такси от общо **390.99лв.** с ДДС, от които 354.99лв. с ДДС по т.26 от ТТР ЗЧСИ само върху усвоената сума и 36.00лв. по т.13 от ТТР ЗЧСИ;

2/ по реда на привилегиите по чл.136, ал.1, **т.6** от ЗЗД:

- на Държавата чрез ТД на НАП – Варна – **746.05лв.** публични вземания (по ДОО, УПФ и ЗО, без глоби);

3/ по съразмерност по чл.136, **ал.3** от ЗЗД:

- на „Топлофикация Разград“ ЕАД – **1990.82лв.**;

- на Д. И. С. – **571.25лв.**;

- на Държавата чрез ТД на НАП – Варна – **12.99лв.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Апелативен съд – Варна, в срок от една седмица от връчването му на страните, на осн. чл.463, ал.2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____